

WIJ ZIJN VRIJ

Emily Reekers

Wij zijn vrij

Roman

LEBOWSKI PUBLISHERS
AMSTERDAM 2022

© Emily Reekers, 2022
© Lebowski Publishers, Amsterdam 2022
Omslagontwerp: Riesenkind, 's-Hertogenbosch
Omslagbeeld: Lotte van Raalte
Auteursfoto: Yvette Kulkens
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 6355 6
ISBN 978 90 488 6356 3 (e-book)
NUR 301

www.lebowskipublishers.nl
www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Lebowski Publishers is een imprint van Overamstel uitgevers bv.

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*

De slecht verlichte provinciale weg lijkt eindeloos. Aan weerszijden staan bomen dicht op elkaar. Door haar wimpers bekeken kan Claire ze niet van elkaar onderscheiden. Ze ziet ze als een heel lange sliert boom. Dat dit komt door de snelheid van de auto weet ze heus wel. Des te fascinerender vindt ze het dat haar ogen iets anders zien.

‘Slapen ze?’ hoort ze haar moeder vanachter het stuur aan Willem vragen.

Claire houdt haar ogen gesloten. Naast zich hoort ze Alexa ademen, haar stiefzus sliep meteen na het starten van de motor. Er klinkt beweging: Willems logge leren jas over de bekleding van de autostoel. Dan voelt Claire een ruwe hand langs haar wang strijken. Ze houdt ervan als hij haar aanraakt, om die grote handen te voelen. De geur van sigaretten en pepermunt dringt haar neus binnen.

‘Allebei onder zeil,’ zegt hij.

Hij laat zich hoorbaar terug in zijn stoel zakken. Claire gluurt en ziet haar moeder een hand op zijn bovenbeen leggen. Ze geeft hem een kneepje en wrijft liefdevol over de jeans die hij draagt.

‘Ze waren vast uitgeput.’

Claire is helemaal niet uitgeput. Als het aan haar ligt maken ze rechtsomkeert naar het pretpark waar ze Alexa’s verjaardag vierden, om nog een paar ritjes in de achtbaan te maken. Alexa

is eigenlijk volgende week pas jarig. Maar dan woont ze al met haar eigen moeder in Japan. Het lukt Claire niet om zich daar iets bij voor te stellen. Voor Alexa hoopt ze dat ze gauw vrienden maakt zodat ze toch nog een feestje kan geven. Claire weet namelijk hoeveel ze om haar verjaardag geeft. Ze herinnert zich nog goed hoe het vorig jaar ging, toen ze in het weekend dat ze negen werd bij hen thuis logeerde. Willem was vergeten de slingers op te hangen en feliciteerde haar terloops. Alexa had zich stilletjes teruggetrokken en toen Claire haar vond, duurde het wel even voordat ze was opgevrolijkt. Pas toen ze 'Lang zal ze leven' achterstevoren begon te zingen en een geïmproviseerd dansje deed, kon Alexa weer lachen.

'Het zal niet gemakkelijk zijn. Maar alles went,' hoort Claire haar moeder fluisteren.

'Dat vind ik juist zo verdrietig,' fluistert Willem.

Dat dit over Alexa's vertrek gaat, kan ze wel raden, en dat het Willem verdrietig maakt is sneu voor hem. Claire denkt aan haar eigen vader. Zou hij haar missen? Ze hoopt dat hij in de hemel is, hoewel haar moeder zegt dat die niet bestaat. Dood is dood, al mag ze geloven wat ze wil, dat zegt haar moeder ook.

Hun handen glijden over elkaar. In een vloeiende beweging streelt haar moeder met haar vingertoppen de huid van zijn onderarm. Willems hand neemt een afslag. Met zijn nagels kriebelt hij hoorbaar over de structuur van haar panty, die als een tweede huid om haar benen zit. Dan verdwijnt zijn hand tussen haar bovenbenen, onder de zoom van haar rok. Claire vraagt zich af wat hij daar doet.

'Ik kan geen twee dingen tegelijkertijd,' zegt haar moeder.

'Zet de auto stil.'

'En de kinderen dan?'

'Die worden echt niet wakker.'

Haar moeder geeft een draai aan het stuur en rijdt de oprit van een boerderij op. Voor het hekwerk brengt ze de auto tot stilstand. De motor gaat uit, de koplampen blijven aan. Willem grinnikt en buigt naar haar toe. Ze gooit haar hoofd naar achter om haar hals vrij te maken, waar ze zich door hem laat kussen. Met zijn tong trekt hij een spoor langs haar adamsappel naar haar sleutelbeen. Zijn gezicht begraaft hij in haar decolleté. Hij snuift de geur van haar borsten op.

‘Ik ga jou zo ongelooflijk hard neuken.’

Claire spitst haar oren, maar durft bijna niet te ademen, bang als ze is om zich te verraden.

‘Het enige wat jij vanavond mag, is kijken.’

Het geluid van een losklikkende gordel klinkt, de bestuurdersdeur gaat open. Haar moeder stapt uit. Vanachter de bijrijdersstoel kan Claire haar net zien staan. Voor de auto, in het licht van de koplampen, tikt ze ritmisch met haar hand op haar dijbeen. Haar heupen bewegen mee in lome ronddraaiende bewegingen, haar armen gaan omhoog. Ze trekt haar truitje uit en laat dat achteloos uit haar handen vallen. Soepel zakt ze door haar knieën. Gehurkt ritst ze haar laarsjes open. Claire denkt aan de dunne panty die haar moeder draagt, daar zullen nu vast en zeker ladders in komen. Maar de panty is sneller uit dan ze had gedacht. Voor de zekerheid houdt Claire haar ogen halfgesloten, dat is maar goed ook, want terwijl Willem op de bijrijdersstoel zijn broekriem losmaakt, werpt hij vluchtig een blik naar achter.

Als ze weer durft te kijken, ziet ze haar moeders ontblote bovenlichaam. Ze raakt haar borsten aan. Claire hoort hoe Willem de elastieken band van zijn boxer naar beneden schuift. Zacht maar hoorbaar beweegt zijn hand op en neer. Claire weet wel wat hij doet, hier heeft ze het laatst nog over gehad met Alexa. Eigenlijk zou ze haar wakker moeten maken, ze wil dit

vast niet missen. Als ze haar eens heel voorzichtig aanstoot en dan gelijk seint dat ze stil moet zijn. Claires hand zweeft naar haar bovenarm. Vanuit haar ooghoek ziet ze haar moeder nu ook uit haar slipje stappen. De donkere schaamharen steken af tegen de huid van haar schaamstreek. Ze raakt zichzelf aan. Haar handen glijden langs haar dijbenen, kriebelend langs haar liezen, naar boven, om daar haar borsten te kneden en dan met gespreide armen te blijven staan. Als Jezus aan het kruis. Willem pakt iets uit de tas bij zijn voeten en ook hij gaat de auto uit, in zijn handen een cameratoestel.

Dit is haar kans. 'Ellie,' fluistert ze.

Alexa bromt wat, smakt, maar slaapt verder. Claire prikt in haar bovenarm totdat ze haar ogen opent, slaapdronken knippert en haar kijkrichting volgt.

Willem is voor haar moeder gaan staan, die haar armen nog steeds breed spreidt om zich volledig aan hem te tonen. Hij fotografeert haar, en zij reageert met kleine veranderingen van pose op het klikken van het toestel. Als hij de camera laat zakken, blijft ze in houding staan. Hij stapt naar haar toe en drukt zijn onderlijf lang tegen haar aan. De spijkerbroek hangt halfopen op zijn heupen. Ze slaat haar armen om hem heen, waarna haar lichaam begint te schokken.

Claire kijkt verbaasd toe, probeert te zien wat daar gebeurt. Haar moeder lacht! Haar schuddende lijf tegen het zijne werkt ook op zijn lachspieren, tot de tranen ervan in hun beide ogen staan. Het schokken van het lachen gaat over in rillen. Zijn wollen trui trekt hij uit en geeft hij aan haar. Hij reikt als een jurkje tot net over haar knieën. Willem strijkt haar statisch geworden haren plat. Met zijn wijsvinger volgt hij de lijnen van haar gezicht terwijl zij haar ogen gesloten houdt in afwachting van een kus. Ze zoenen.

Claire probeert een glimp van zijn piemel op te vangen nu zijn trui er niet meer voor hangt, maar hij trekt de broek al op en maakt hem dicht. Jammer, ze wil weleens een stijve zien.

Haar moeder en Willem rapen de verspreide kledingstukken op en als zij haar slipje uit een bosje vist, kijkt ze recht de auto in.

‘Doe alsof je slaapt,’ gebiedt Claire haastig en ze knijpt haar eigen ogen dicht.

Daarna hoort ze de autodeuren opengaan en bij hun binnenkomst vult de auto zich met de frisse geur van dauw. Claire blijft onbewogen liggen, maar Alexa niet.

‘Wat deden jullie?’ vraagt ze verward.

‘Niets.’

‘Maar...’

‘Het was niets, ga maar weer slapen.’

Alexa murmelt ontevreden, maar het blijft stil, tot Claire hoort hoe Willem zich klaarmaakt om iets te gaan zeggen.

‘Het was een spel,’ zegt hij.

Vanonder haar wimpers ziet Claire haar moeder hem kort en hard in het velletje van zijn bovenarm knijpen, wat hem best pijn zal doen, maar hij geeft geen kik.

‘Wat voor spel?’ vraagt Alexa.

‘Iets tussen Marion en mij.’

Daar lijkt ze genoeg mee te nemen. Ze sluit haar ogen en zakt binnen een paar tellen weer weg in een diepe slaap.

Zelf blijft Claire die nacht lang wakker om de gebeurtenis keer op keer in gedachten af te spelen.

Twée jaar later

Alexa strijkt troostend door de haren van haar moeder, wier hoofd op haar schouder rust.

‘Ik mis hem nu al.’

‘Maar je wilde hem toch nooit meer zien?’

Jona houdt haar verdriet niet in en voelt daarover geen schaamte tegenover de omringende medepassagiers. Alexa wel, die vangt hun blikken op en glimlacht hen gegeneerd toe.

‘Wat heeft hij nou eigenlijk verkeerd gedaan?’ snottert Jona.

Alexa snapt er niets meer van. Nog geen uur geleden was Hide een klootzak, een apaat, die niet in staat is liefde te geven en te ontvangen. Na het inchecken van de koffers wachtten ze drieëndertig minuten om de douane door te gaan. Maar hij kwam niet. Niet om hen uit te zwaaien en ook niet om hen tegen te houden.

‘Hij was toch lief voor ons? Voor jou?’

‘Hij was oké,’ zegt Alexa.

‘Zie je.’

‘Zo leuk vond ik hem nou ook weer niet.’

‘Dan is het misschien maar beter zo.’ Ze klinkt allesbehalve overtuigd.

‘Wilt u nog een glaasje water voordat we opstijgen?’ vraagt een passerende stewardess aan Jona.

Ze knikt en gaat rechtop zitten. Op Alexa’s schouder blijft een kring van tranen en vegen mascara achter, in het fijne linnen van

haar nieuwe shirt. Ze kreeg het met een bijpassende broek cadeau van een dame uit het dorp voor wie ze weleens klusjes deed. Het pak was handgemaakt en dat ze die moeite voor haar had willen doen, kon Alexa bijna niet geloven. Vanmorgen kleepte ze zich weloverwogen aan voor haar vader, die hen komt ophalen. Ze heeft hem twee jaar niet gezien.

Haar moeder neemt het bekertje water van de stewardess aan en drinkt. Het laatste slokje laat ze staan. Alexa doopt daar de punt van een tissue in en doet tevergeefs een poging de plek op haar schouder schoon te poetsen. Het is maar een vlek, spreekt ze zichzelf toe in gedachten. Het is maar een lelijke grote vlek op haar mooie nieuwe pak. Ze verfrommelt de tissue en knijpt hem dicht in haar vuist bij de vaart die het vliegtuig maakt, waardoor alles begint te trillen. Op volle snelheid komen de wielen voelbaar los van de startbaan. Lang hoeft Alexa niet te wachten op het zinkende gevoel dat haar misselijk maakt. Dat gebeurt snel bij haar: bij autoritten, vreemde geuren of spanningen. Ze omklemt de armleuningen en ademt diep in en uit naar het laagste punt in haar buik.

‘El, denk je dat ik een fout maak?’ vraagt haar moeder op fluisterton.

‘Een fout?’

Alexa sluit haar ogen en ademt rustig in en uit. Ze probeert zichzelf af te leiden door aan de laatste dagen in Nozawa Onsen terug te denken. De details zijn haar te kostbaar om te verliezen.

‘Door bij Hide weg te gaan?’

Hun vertrek uit het dorp in de zogezegde Japanse Alpen was plotseling. Alexa is gewend dat haar moeder impulsief handelt, maar niet dat ze tegen haar gevoel in keuzes maakt. En voor zover ze een inschatting kan maken, is haar moeder hartstikke verliefd op Hide, de man voor wie ze naar Japan verhuisden. Maar ze

klaagt niet over de breuk. Over een paar uur is ze herenigd met haar vader, die ze al deze tijd heeft moeten missen.

‘Jij bent blij, toch? Om straks weer in Nederland te wonen?’

‘Op zich wel,’ zegt Alexa kalm.

Al had ze in Japan een fijne tijd. Met haar twee vriendinnen wandelde ze door de bergen, zong ze karaoke en wanneer het daarvoor het seizoen was, hingen ze met backpackers die hun machtig mooie verhalen vertelden. Een simpel maar goed leven. Toen ze de sjaorband om haar koffer spande waarvan de slotjes niet goed sluiten, bedacht ze hoe bizar het was dat haar hele leven alweer zat samengepakt in dat rechthoekige gevaarte.

Ze had de lades en deuren in haar voormalige kamer nog eens opengetrokken op zoek naar vergeten spullen. Er had echt niets meer gelegen, alsof ze er nooit was geweest. Aan de binnenkant van de ingebouwde kast zag ze de handgeschreven tekens in hiragana staan, dat ze twee jaar eerder nog niet had kunnen lezen. Er stond een meisjesnaam, Mariko (まりこ). Na een aarzeling had ze een pen uit haar etui gepakt en haar naam onder die van Mariko geschreven. Vervolgens had ze een moment genomen om het uitzicht vanuit het slaapkamerraam goed in zich op te nemen. Nozawa Onsen was in de winter een skiparadijs, ’s zomers een bosrijk wandelgebied. Ze vond de omgeving schilderachtig en als haar vader zou zijn langsgekomen, had hij de hele dag door alleen maar foto’s gemaakt. Alleen had hij simpelweg geen geld gehad voor een reis naar Japan. Het stelde Alexa teleur, maar dit had ze niet laten blijken. Daar had niemand wat aan. Ze legde zich erbij neer veel met hem te bellen, wat ook fijn was.

Alexa ontwaakt uit een dutje. Dezelfde stewardess komt langs met opgerolde warme handdoekjes. Ze geeft er twee aan Alexa,

ook een voor haar moeder, die in een poging tot afzondering haar katoenen vestje over haar hoofd heeft gedrapeerd.

‘Jona.’

Alexa opent de ritssluiting en grinnikt bij het verfrommelde gezicht dat tevoorschijn komt. Haar moeder knippert tegen het licht.

‘Het klinkt zo serieus als jij me bij mijn naam noemt.’

Alexa legt het rolletje in haar schoot. Jona vouwt het open en laat het afkoelen voordat ze niet alleen haar handen maar ook haar gezicht ermee afneemt. Met dezelfde trage, bedachtzame bewegingen als haar moeder boent Alexa zich schoon. De doek is heet en brandt op haar huid, maar voelt niet onprettig. Die tintelende hitte doet haar denken aan de onsen, waar Nozawa om bekendstaat. Het door de aarde verwarmde water wordt daar naar openbare huisjes geleid, waar mannen en vrouwen zich gescheiden kunnen wassen.

Voordat ze vertrokken, bezocht Alexa haar favoriete onsen nog een laatste keer om zichzelf ritueel te reinigen. Ze had het badhuisje voor zichzelf, op een jonge vrouw na die niet veel later binnenkwam. Alexa vond haar mooi en gluurde, hoe onbeleefd dat ook is. Het viel haar op dat de vrouw tepels had die elk naar een andere kant wezen. Haar buik en billen waren rond en haar friemel werd bedekt door een zachte pluk zwart schaamhaar. Alexa had naar haar eigen beginnende borstjes gekeken, die van vorm veranderden onder het wateroppervlak. Ze bleef stilzitten op het punt dat ze een maat groter leken. Een maand eerder had ze nog een platte borst gehad. Van de ene op de andere dag waren de twee pijnlijke klierschijven verschenen.

‘Denk je dat Willem vindt dat ik veel ben veranderd?’ vraagt ze aan haar moeder.

‘Zoveel ben je niet veranderd.’

‘Echt wel.’

‘De grote veranderingen beginnen nu zo ongeveer.’

Alexa steekt haar borst naar voren. ‘Die zijn allang begonnen.’

‘Je draagt nog geen beha’s.’

‘Wel topjes.’

‘Precies. Maak je me wakker als het eten er is?’

Jona ritst het vestje dicht en weg is ze weer. Alexa denkt dat haar vader wél zal vinden dat ze veel is veranderd. Bij vlagen miste ze hem zo dat ze haar hand op haar mond had gedrukt en haar neus had dichtgeknepen om haar snikken te smoren, en haar moeder en Hide niet ongerust te maken.

Sommige dingen veranderen, andere niet. Zelfs de bekende geur van sigaretten en pepermunt hangt nog om haar vader heen. Vanaf de achterbank van de auto bestudeert Alexa zijn gezicht in de achteruitkijkspiegel. Geconcentreerd let hij op de weg. Hij brengt hen naar het appartement dat hij op korte termijn via kennissen voor hen heeft kunnen vinden.

‘Sloeg hij je?’ vraagt haar vader aan haar moeder op fluistertoon.

‘Nee man.’

‘Wat dan?’

‘Weet ik ’t,’ verzucht ze.

‘Jezus, Joon.’

Ze rijden langs weilanden. Daarna maakt het groen plaats voor steen en het humeur van haar moeder kleurt even grauw als de omgeving.

‘Het is redelijk dicht bij het centrum en Alexa kan alles fietsen. Naar school, naar ons,’ zegt hij.

Voor een hoog flatgebouw parkeert Willem de auto. Alexa’s gevoerde jas uit Japan is te warm voor de laatste Nederlandse

winterdagen. Ze laat hem uit. Als ze haar koffer uit de achterbak wil tillen, neemt haar vader hem van haar over.

‘Draag jij dit maar,’ zegt hij en hij geeft haar een ingepakt doosje.

‘Wat is het?’ vraagt ze.

‘Voor jou. Maak vanavond maar open, voordat je gaat slapen.’

Alexa is nieuwsgierig, maar als haar vader zegt dat ze moet wachten tot later, dan doet ze dat. Met het doosje in haar handen huppelt ze achter haar ouders aan het trappenhuis in. Het blijft een maf gezicht om haar vader en moeder naast elkaar te zien. Met wat verbeeldingskracht kan ze zich voorstellen hoe het zou zijn geweest als ze nog samen waren. Jona moppert over de vele trappen, waarop haar vader als vanouds plagende grappen maakt over haar conditie. Zij werpt tegen dat hij eens zou moeten weten hoe steil de paden in Nozawa zijn.

Op de verdieping waar ze moeten zijn, neemt Alexa het uitzicht vanaf de galerij in zich op. Ze ziet de oudere gebouwen van grijs beton en daartussen nieuwbouw met roodkleurige bakstenen. Rijen identieke ramen naar verschillende levens. Dit is vanaf nu wat ze dagelijks zal zien.

Voor de deur van hun nieuwe woning haalt Willem een sleutel uit zijn broekzak, die hij aan Jona geeft.

‘En dan is deze voor jou.’

Ze bedankt hem met een hoofdknik en gaat hen voor naar binnen, waar het krap en donker is. Door de muffe geur die er hangt voelt Alexa opnieuw een lichte misselijkheid opkomen. Het appartement oogt smoezelig. De tapijttegels lijken willekeurig bij elkaar gezocht en sluiten niet overal even goed op elkaar aan.

‘Dat ze niet eventjes hebben gestofzuigd,’ zegt Jona zacht.

‘Ze hebben wel het bed voor je laten staan,’ zegt hij.

In de woonkamer, waaraan de keuken grenst, ziet Alexa haar moeder naar de vergeelde muren kijken. In het plafond zit een lekkageplek.

‘Ze hebben hier vast hele dagen binnen zitten paffen, zie je dat?’

‘Ik zie het. Beggars can’t be choosers.’

Alexa zet de ramen open. Haar moeder leunt met haar armen over elkaar geslagen tegen het aanrecht, starend naar een punt net voor haar voeten.

‘Ik zie ons hier wel wonen hoor,’ begint Alexa opgetogen. ‘Het is nog een beetje vies, maar dat hebben we zo schoongemaakt. Als we de muren schilderen maken we daar een gezellige dag van, met de muziek lekker hard aan. En dan halen we ’s avonds eten af, misschien wel sushi?’ Ze kijkt om zich heen. ‘Die we gewoon op de grond opeten omdat we nog geen meubels hebben. Kaarsjes aan, knus toch?’

‘Kies jij dan maar gauw wat jouw slaapkamer wordt,’ zegt Jona.

De slaapkamers zitten tegenover elkaar, de ene iets groter dan de andere. Alexa kiest de kleinste kamer. En voordat haar moeder weer somber wordt, vertelt ze hoe ze de kamer wil inrichten, van de kleuren op de muren tot de fruitkistjes waarmee ze van plan is haar eigen boekenkast te maken.

‘Dit komt helemaal goed, geloof ik,’ zegt haar vader.

Hij trekt zijn jas aan. Als een tweede exemplaar vouwt Alexa zich om hem heen, ze wil niet dat hij gaat. Maar hij moet weg, zegt hij, er wordt op hem gewacht. Hij geeft haar een kus op haar kruin en belooft dat ze over niet al te lang weer samen zijn. Dan haalt hij haar op en neemt hij haar mee naar Marion en Claire, die ook niet kunnen wachten haar weer te zien. Hij zwaait nog eens voordat hij de voordeur uit gaat. Haar moeder loopt hem

achterna en als ook Alexa aanstalten maakt, zeggen ze haar dat ze even binnen moet blijven.

Ze ziet hen op de balustrade staan, net naast het open raam, waar ze nog iets bespreken. Om niet gezien te worden sluipt Alexa op handen en voeten de kamer door. Onder het open raam gaat ze met haar rug tegen de muur zitten. Ze kan hen genoeg verstaan om het gesprek te volgen.

‘Gewoon weer om het weekend bij ons?’ stelt haar vader voor.

‘Waarom niet fiftyfifty? Nu we in dezelfde stad wonen. Ze wil bij je zijn.’

‘Bij jou heeft ze een eigen kamer, bij ons niet.’

‘Verzin iets. Maak de studeerkamer vrij of leg haar desnoods bij Claire op de kamer. Ik heb ook wat ruimte nodig, voor mezelf.’

‘Ik kan dat nu niet zomaar beslissen. Het is niet mijn huis.’

‘Je woont er toch? Het is wel jouw kind.’

Met het ingepakte doosje op schoot zit Alexa naast haar moeder, die met gesloten ogen op het onopgemaakte bed ligt.

‘Ik maak hem open, ja?’

Zonder een antwoord af te wachten scheurt ze het pakpapier kapot. Op het karton staat een afbeelding van een mobiele telefoon. Een Nokia 3310, het nieuwste model. Ze kan het bijna niet geloven. Er zit een briefje bij met daarop, in het handschrift van Marion, het telefoonnummer van haar vader, dat van Marion en Claire. Nauwkeurig leest ze de gebruiksaanwijzing en zoals wordt beschreven legt ze de mobiel aan de oplader. Het nummer van haar vader besluit ze uit haar hoofd te leren.

‘Dat had Marion wel even met mij mogen overleggen,’ zegt Jona, die meekijkt.

‘Of papa.’

‘Je vader heeft geen geld, dit komt van haar. Geloof me maar.’
Alexa vouwt het papiertje met de nummers op en stopt het zorgvuldig weg.

Ze gaat onder de maffe deken liggen, met haar armen naast haar lijf en haar blik op het plafond gericht. In de glazen bolvormige kap over de plafondlamp ziet ze silhouetjes van dode insecten. Ze staart ernaar.

‘Mam, ik was toch een ongelukje?’

Alexa vermijdt oogcontact met haar moeder, die overeind is komen zitten.

‘Je was niet gepland, maar wel gewenst. Toen ik wist dat ik zwanger was, wilde ik jou heel graag.’

‘En papa?’

‘Willem ook, absoluut.’

Jona trekt haar naar zich toe en knuffelt haar, net iets te hard. De vuist van haar moeder drukt in haar maag en de andere arm zit als een klem om haar borstkas, maar Alexa wil het moment niet verstoren en bovendien houdt ze het best nog even vol.

*

Vanuit de keuken klinkt het aanzwellende geluid van de waterkoker. Marion kijkt toe hoe de journaliste zich klaarmaakt voor het interview. Haar ongemakkelijke geschuifel op de stoel verradt nervositeit. De vragen die ze van plan is te stellen staan geprint op een los vel papier. Marion ontving ze op haar verzoek al van tevoren per e-mail. Ze luistert en wacht af, bij een hoorbare afname van het borrelen weet ze dat de klik van de waterkoker elk moment kan komen. Het kookpunt kondigt zich ingetogen aan. Ze staat op.

‘Thee of koffie?’ vraagt ze de journaliste.

‘Thee, alsjeblieft.’

Met de twee dampende glazen heet water schuift Marion terug aan tafel. De georganiseerde en rijkelijk gevulde theedoos zet ze open tussen hen in.

‘U woont mooi,’ zegt de journaliste.

‘Zeg maar je.’

‘Met je gezin?’

‘Ja, met mijn dochter van twaalf en mijn vriend.’

‘Gescheiden?’

‘Zoiets.’

‘Co-ouderschap?’

‘De vader van mijn dochter leeft niet meer.’

‘Dat spijt me.’

Dat Marion de journaliste thuis ontvangt is een uitzondering waar ze zich niet geheel prettig bij voelt: ineens is ze een mens met een leven. Het maakt haar kwetsbaar. Ze volgt de blik van de jonge vrouw door haar woonkamer. Haar ogen blijven hangen op de tas met slingers die ze vanochtend uit de berging heeft gehaald.

‘Een jarige?’ vraagt ze.

‘Een welkomthuisfeestje. Mijn stiefdochter is terug, na een paar jaar in het buitenland met haar moeder. Dit weekend is ze weer bij ons, voor het eerst.’

‘Ze boft maar met een stiefmoeder als jij.’

‘Ach.’ Marion glimlacht beleefd. ‘Zullen we beginnen?’

De journaliste knikt en verandert haar houding als ze de dictafoon aanzet. ‘Je vernieuwende behandelmethodiek voor trauma-verwerking heeft in een korte tijd veel in beweging gebracht. Je vliegt de wereld over om lezingen te geven. Ook kun je inmiddels een boekenplank vullen met de publicaties die je op je naam hebt staan. Hoe ervaren je deze mate van succes?’

Marion leunt achterover in de stoel, ze schraapt haar keel. ‘Succes is een gevolg en niet een streven. Begrijp me niet verkeerd, ik ben dankbaar dat mijn werk tot nu toe effectief blijkt, maar succes is een momentopname en bovendien relatief. Een verwachting, zoals het vergaren van succes, zet de situatie klem,’ legt ze weldoordacht uit.

‘Klem? Ben je bang voor je eigen succes?’

‘Pardon?’

‘Je lijkt je succes te bagatelliseren. Is dat bescheidenheid of geniet je er niet van?’

‘Geen van beide.’

‘Gun je jezelf succes?’

‘Ik werk hard.’

‘Dus je gunt het jezelf?’
‘Deze vragen staan niet op je lijst,’ kapt Marion haar bits af.
‘Dat klopt.’
‘Ik blijf liever bij de vragen die op je lijst staan.’
‘Waarom?’
‘Dit hebben we niet afgesproken.’
‘Vind je het lastig, om te genieten? Jezelf iets te gunnen?’
‘Nee hoor.’
‘Hoe ziet genieten er dan uit voor jou?’
‘Ik geniet wanneer dingen lukken.’
‘Dat klinkt prestatiegevoelig.’
‘Ik kan natuurlijk ook genieten met een boek, op een vrije dag.
En van mijn gezin. Van lekker eten, luie vakanties.’
‘Welk boek heb je voor het laatst gelezen?’
‘Dit lijkt me niet relevant. Ik vraag me af waar je naar op zoek bent.’
‘Ik ben op zoek naar de persoon die schuilgaat achter de succesvolle therapeute.’
‘Zoals ik duidelijk heb gemaakt houd ik privé en werk graag gescheiden. Ik antwoord alleen op de vragen die ik toegestuurd heb gekregen,’ zegt Marion zakelijk.
Het lukt de journaliste niet haar irritatie te verhullen. ‘Prima.’
De rest van het gesprek ontwikkelt zich niet bijster boeiend. Marions antwoorden zijn politiek correct, daar valt weinig lol aan te beleven. Ondertussen merkt ze dat haar gedachten afdwalen. Ze denkt aan de thuiskomst van Alexa. Aan de taart die ze nog voor haar wil bakken. Marion wil dat het kind zich welkom voelt, op haar gemak. Of dat gaat lukken? Ze heeft het altijd lastig gevonden om haar te peilen. Veel heeft ze nooit met het meisje gehad.

Voordat Marion de voordeur dichtdoet, kijkt ze de journaliste nog even na door de kier van de deur. Strakke billen. Ze oogt sportief. Vast zo'n streber, nog zonder kinderen. Die werk, sport en een sociaal leven moeiteloos combineert. Tot ze in een burn-out terecht komt. Zo ziet Marion ze veel.

Willem is in zijn badjas achter haar komen staan. Hij kijkt mee.

'Niet mis,' zegt hij.

Ze gooit de deur dicht en geeft hem een onderkoelde blik. Dan wil ze hem voorbijgaan, maar hij pakt haar beet en omklemt haar zo dat ze geen kant op kan.

'Wat een trut was dat,' zegt ze terwijl ze zich uit zijn greep probeert te bevrijden.

'Ja? Wat dan?'

'Ze was aan het graven.'

'Tja, dat is wat journalisten doen.'

'Ze zocht naar zwakke plekken.'

'Die heb jij natuurlijk niet,' zegt hij met een grijns.

'Ik heb geregeld dat jij de foto's kan maken voor erbij. Van mij.'

'Waarom?'

'Niets ingewikkelds, gewoon een portret.'

'Ik zal een paar van die analoge studioportretten voor je inscannen. Die je mooi vindt van jezelf.'

'Die wil ik niet, ik wil een recent portret. Ik denk dat dit goed is voor je, een laagdrempelig fotoklusje. Haar kaartje ligt op tafel. Ze verwacht dat je haar belt.'

Zijn greep verslapt, hij kijkt haar aan.

'Het is betaald werk,' benadrukt ze.

Het huis ruikt naar warme appeltaart. De woonkamer is versierd. Claire legt de laatste hand aan het spandoek, waarop ze WELKOM THUIS heeft geschreven in verschillende kleuren. De letters beginnen groot maar worden steeds kleiner. Een klassieke fout. Marions advies de letters op de strook stof uit te meten, sloeg Claire in de wind.

‘Zie je nou wel,’ zegt Marion.

‘Wat boeit het?’

‘Dan weet je het voor de volgende keer.’

Hun auto verschijnt op het erf. Voordat Alexa en Willem binnenstappen, gaan Claire en Marion klaarstaan in de hal. Opgewekt ontvangt Marion haar stiefdochter, die maar een klein beetje groter is geworden en nog even ernstig uit haar ogen kijkt. Die donkerbruine ogen, dezelfde als die van haar vader, zijn strak op haar gericht. Maar dan verschijnt er een gulle lach op haar gezicht die haar serieuze voorkomen onderuithaalt.

‘Wat gek om hier weer te zijn, zeg,’ zegt Alexa.

Beleefd trekt ze op de deurmat haar schoenen uit, die ze vervolgens keurig naast elkaar onder de kapstok zet. Marions blik gaat even naar de verschillende schoenen van Claire, die tot aan de woonkamer verspreid liggen. Er is niets op Alexa aan te merken en juist daarom twijfelt Marion aan haar oprechtheid. Alsof ze geen eigen identiteit heeft, en aanhoudend op zoek is naar de beste manier om haar rol te spelen.

Marion stapt naar haar toe en omhelst Alexa. Wanneer ze haar tegen zich aangedrukt houdt, voelt ze de breekbaarheid van haar fijne bouw. Ze ruikt zuur, naar natte kleding die niet goed is gedroogd, en van dichtbij ziet ze de slaap nog in haar ooghoeken zitten. Alexa wrikt zich los en gaat achter Claire aan de woonkamer in. Willem zet de weekendtas onderaan de trap.

‘Behoorlijke tas,’ zegt Marion.

Hun blikken kruisen elkaar.
'Hoelang blijft ze?' vraagt ze.
'Alleen het weekend.'

Aan tafel neemt Marion het mes van Claire over en ze schuift de taart bij haar vandaan.

'Geef die maar aan mij,' zegt ze.

De drie stukken die ze afsnijdt verschillen van grootte. Alexa krijgt het grootste. Zijzelf neemt het kleinste. Het vierde bordje blijft leeg. Willem is doorgelopen naar de tuin, waar ze hem door het raam een sigaret ziet opsteken. Als hij haar ook ziet, werpt hij haar met rookeffect een handkusje toe. Al weken belooft hij haar te stoppen.

'Hier is echt niks veranderd,' zegt Alexa met halfvolle mond. 'Net alsof de tijd heeft stilgestaan. Behalve dan dat jullie ouder zijn geworden.'

Marion ziet hoe het meisje haar grondig bestudeert. Ze trekt een wenkbrauw op.

'En jij groter,' zegt Alexa als ze daarna Claire aankijkt.

Ze zijn van dezelfde leeftijd en een paar jaar terug waren ze nog even lang. Nu is Claire zeker een kop groter dan Alexa. En ze is een paar kilo te zwaar, wat de nadruk legt op haar vrouwelijke vormen.

'Wat vind je van het spandoek?' vraagt Claire aan haar.

Alexa neemt de overdadig versierde woonkamer in zich op. Voor de show vouwt ze haar handen samen, met haar handpalmen tegen elkaar aangedrukt, en maakt een hoofdbuiging naar elk van hen. 'Arigato gozaimasu.'

Claire is onder de indruk, ze legt haar vork met stuk taart erop neer en vertelt Alexa over de twee dvd's met Japanse films die ze huurden bij de videotheek. De ene gaat over een geisha en de andere is een actiefilm.

‘Eentje lijkt me echt heel leuk,’ zegt Claire suggestief.

‘Alexa mag kiezen welke we kijken,’ laat Marion vooral aan Claire weten.

‘Die Claire wil is goed,’ zegt Alexa.